

[Krag.]

dag, som gik ind i Forholdet mellem Kreditor og Debitor, ogsaa i Forbindelse med Panterettigheder, og man har altid tidligere stillet Statsmidler til Disposition til saadanne Foranstaltningers Gennemførelse. Hvorfor man da nu, i dette Øjeblik, hvor hele Sagen er i overordentlig Grad vokset i Betydning, hvor Tilstanden indenfor overordentlig store Dele af vort Erhvervsliv, først og fremmest indenfor det danske Landbrug, kræver en øjeblikkelig Løsning af denne Sag, stiller sig paa et Standpunkt som det, man her har taget, forstaar jeg aldeles ikke. Thi man har overhovedet ikke været til at rokke. Jeg vil sige til den højtærede Justitsminister, at det kan være meget godt at være fast i sin Opfattelse, men naar man er stillet, som den højtærede Regering og den højtærede Justitsminister er, saa bør Fasthed ikke blive til Stædighed, saa bør egen Opfattelse ikke hindre en i at søge at tilegne sig Forstaaelse af, hvilke Motiver der er bestemmende for andre, og kan man ikke dette, er man ikke i Stand til at løse Opgaver som dem, der her foreligger.

Jeg skal med disse Ord tillade mig at anbefale Mindretalsstillingen, saaledes som den foreligger i Erklæringen, til Vedtagelse i dette høje Ting.

Christmas Møller: Allerede ved første Behandling af dette Lovforslag udtalte vi fra det konservative Folkepartis Side, at vi maatte nære meget store Betæneligheder ved en Lovgivning som denne, og at vi navnlig maatte nære Betæneligheder ved de økonomiske og finansielle Virkninger, en Lovgivning som den, her er foreslaaet, vilde have paa hele vort Realkreditsystem. Vi erkendte naturligvis paa den anden Side, at den ekstraordinære Situation, som det økonomiske Liv ogsaa i Danmark var inde i, krævede ekstraordinære Foranstaltninger, og derfor erklærede vi os vilige til at gaa ind i en Forhandling ogsaa om dette Forslag. Disse Forhandlinger har jo nu, som det høje Ting ved, ført til, at man i Landstinget har givet en Formulering af Forslaget, som den højtærede Justitsminister desværre ikke har kunnet tiltræde.

Jeg vil om denne Formulering gerne sige, at selv om det ikke direkte staar i Forslaget, saa gaar jeg naturligvis ud fra — og det gør man vel fra alle Sider —, at de Beløb, for hvilke der gives Henstand, skal forrentes paa ordinær Maade. Men man har altsaa i Landstinget givet Forslaget en Formulering, hvorom Konservative og Ven-

stre kunde samle sig, og jeg tror ikke, jeg siger for meget, naar jeg siger, at allerede dette er en betydelig Indrømmelse for mange indenfor mit Parti.

Det ærede Medlem Hr. Krag skildrede jo nu levende, hvorledes Venstre ved Udvalgsrådet i Gaar havde strakt sig vidt og havde givet Udtryk for, at man med Hensyn til Statens Delagtighed i Tabene ogsaa f. Eks. kunde tage Hensyn til Pant-haverens økonomiske Forhold. Jeg vil heroverfor gerne — naar vi i det hele taget skal drøfte den Udvalgsbehandling, hvad jeg ikke skal modsætte mig — sige, at jeg heroverfor, ligesom det ærede Medlem Hr. Viggo Hansen, sagde, at man maatte nære Betæneligheder derved, fordi der for mig ikke er nogen som helst Tvivl om, at det at komme ind paa et saadant Skøn er overmaade betænkeligt. Det, som i Dag kræves, det, som i Dag er nødvendigt, er, at den Trusel, som Tvangsauktionerne Landet over er, og som rider Landbruget som en Mare, tages bort fra Landbruget, og at man, samtidig med at dette sker, skaber Foranstaltninger til bedre Rentabilitet indenfor Hovederhvervet. Jeg peger dør i særlig Grad paa Bestemmelsen i § 2 angaaende Ændring i Tinglysningslovens § 40. Men der er for os ingen Tvivl om, at i det Øjeblik man vil lovgive paa dette Omraade, kan Staten ikke paa den ene Side stærkt gribe ind i Forholdet mellem Kreditor og Debitor og ved denne Indgriben træde Interesser for nær — kan man godt sige — og saa sige: Staten vil i øvrigt holde sig fuldkommen udenfor og har ingen Forpligtelse overfor dette Indgreb.

Derfor siger jeg til den højtærede Justitsminister og til det høje Folketings Flertal, at det plejer jo dog ikke at være saaledes, at man fra Flertallets Side er ængstelig ved at lade Staten træde ind. Tværtimod kunde jeg jo minde om mange Debatter, hvor vi havde det omvendte Billede, om jeg saa maa sige, og derfor kan jeg ikke rigtig forstaa, at man nu lige med eet er saa forfærdelig ængstelig og siger: Staten kan godt paalægge private Borgere Afsavn og maaske betydelige Tab, men Staten selv skal salvere sig. Jeg forstaar Stillingen saaledes — og skal derfor ikke søge at fremkalde nogen Debat —, at alt stiler imod Fællesudvalg. Hvis jeg maa sige det paa den Maade, har jeg jo nok Indtryk af, at Regeringen er ved at blive mør, men rigtig mør bliver den først, naar vi kommer til Fællesudvalg, og derfor oppebier jeg det Tidspunkt.